

ГИНТЕР АЈХ

ЛОГОР КОЈИ СЕ БУДИ

ЛОГОР КОЈИ СЕ БУДИ

Док траје прво извршење
јутром у саму зору,
то је као васкрсење
при Страшном суду у логору.

Пробуђене буком у зраку
(металних анђела грмљавина),
очи се у гробном мраку
дижу пут небеских висина.

Сусјед црва и кукца то је,
јутро је осјетио моћно.
Рупа отпушта спаваче своје,
кости хлађене росом ноћном.

У главама пометеним
глад стари обичај буди:
ватра се под лонцима дими
као да се жртва смуди.

Тек када сунце изгрије
изнад хениншких врхова,
то сласт је васкрсења које
спаваче језно оживљава.

Неострижене увојке косе
отресају преко ушију,
кад шеве се у хору узносе,
с првим се звонима чују.

ПРОЉЕЋЕ У „ЗЛАТНОЈ МИЉИ”*

Код куће одјећа и обућа изгорјела,
Нибелунзи, и Фауст изгорио.
Загледам у москито комарца крила,
грозничавих очију, вашљив и отупио.

Дани у плоту од бодљикаве жице,
спавање под зрацима рефлектора.
На пазуху и на полу (настрану лице)
храни се моја гадљивост и мора.

У суморну тишину тоне логор.
Моје уздисаје не чује нико.
Ко поздрав је свијета још продор
оног што воња хлором и нужником.

Савршенство свијета тога,
ничим недирнуто, одолијева.
Леден дах самога Бога
преко заробљеничког шатора дува.

* Логор „Златна миља” био је амерички логор за заробљене њемачке војнике крајем Другог свјетског рата, на десној обали Рајне код Ремагена. (Прев.)

НУЖНИК

Поврх смрдљиве јаме
папир пун крви, урина,
чучим док около зуји
рој сјакавих муветина,

гледам пошумљену обалу,
насукани чамац, баште.
По трулежноме муљу
скамењена говна пљуште.

Лудо ми ухом одјекну
стихови Хелдерлина.
Облаци се, сњежно чисти,
огледају сред урина.

„А сад иди и поздрави
ми лијепу Гарону –”^{*}
Облаци плове даље
под ногама које клону.

* Стихови из Хелдерлинове пјесме „Спомен”. (Прев.)

ЗАРОБЉЕНИЦИ У НОЋИ

Сунце испече глину у камен
који ми леђа притиска, туче.
У шаторском крилу сјај звјездан
тужно и лудо контуре вуче.

Пробуди ме властито хркање.
Ко би код мене? Пенис се трза.
Хладноћа притеже платнени кров.
Сврбеж ми бутине искрза.

Мисли трапавом стазом крену
злехуде као ја и са штаком.
На бодљикавој жици застану
и врате ми се тупо, полако.

ТРУПНО ВЈЕЖБАЛИШТЕ

Другачија јесен
на мочварној висоравни.
Изнад вријеска се жуте
шуме у бојама сламним.

Полегла слама у бразди
к мени се успиње,
на нишану ми пријетња
вребајуће самотиње.

Без вјетра и птица
у непојамном зраку,
тешко се шћућурити
на шибљу у трњаку.

Ори ли се јека пуцња,
према шуми отходи;
никад више на стрелишту
срце јесени не згодих.

Од смрекине ли смоле
случај истка сјена,
дахом из уста што нагриза
пушка је обложена.

Њишу ми се у паду мукло
коријење и подземље.
Мјехуре у бари изгоне
дахови земље.

ЗАБАЧЕНИ САЛАШИ

Кокоши и патке изгацат воле
салаш у зеленкасто благиште.
Сељаци се у кући моле.
Зидни украси круне се, ниште.

Меандар се дном долине вије
својим зеленим ливадама.
Пашњак Александра крије,
Цезари су у копривама.

И тамо гдје пауци ткају,
вучјак просјак лајућ омета,
на репишту жива остају
велика имена свијета.

У подруму пацови звиждућу,
стих у лептирској лебди свјетлости,
брже се свјетски сокови крећу,
дим се диже ко пјесма страсти.

ЗИМСКА МИНИЈАТУРА

Над брежјем с децембарским зеленилом,
с протегнутом тополом ко са спомеником.
Вране уписују немарним крилом
писмо у небо које не познаје нико.

Влажан зрак гласове и знакове крије:
висок напон звечка ко цврчак при цврчању,
гљиве рубом шуме изблиједе у пихтије,
гнијездо дрозда пропада у жбуњу,

њива лежи у редовима што титрају,
у леду на локвицама сијевну пукотине.
Бременити снијегом, облаци остају
изнад алфабета горчине.

НОЋ У КАСАРНИ

Ноћи ко катран тамна, сну отворених капака.
Ходницима одзвањају потковане чизме од коже
и у жалосним срчаним коморама самотњака
гдје команде се и туге бесмислено множе,

гдје мирис зноја и непрозрачених шкриња
над ткивом осјећања као с плијесни расте.
Ноћи ко сан тамна, ох, откриће твојих дубина
гдје оне који ћуте капцима својим застреш.

Превео с немачког
Стеван Тонић